

ΕΤΟΣ 69ο

13 Ιουνίου 2021

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 24 (3550)

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ, ΤΟ ΚΡΙΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Συχνά οι χριστιανοί κατηγορούμε τον κόσμο και το έκκοσμικευμένο πνεύμα, το οποίο θεωρούμε ότι είναι η αιτία για την απόσπαση των ανθρώπων από τη ζωή της Έκκλησίας και την παράδοσή τους σε έναν τρόπο χωρίς Θεό. Διαμαρτυρόμαστε γι' αυτό το πνεύμα και εντός της ζωής της Έκκλησίας. Και το έντοπίζουμε στη χρήση της τεχνολογίας, στην έπείκεια στις ανθρώπινες πτώσεις, στην έλλειψη σεμνότητας στη συμπεριφορά, στην πρόταση για μικρές αλλαγές στον τρόπο με τον οποίο η Έκκλησία άπευθύνεται στον κόσμο.

Η αυθεντική παράδοση της Έκκλησίας μας όμως μάς πληροφορεί ότι το πραγματικά έκκοσμικευμένο πνεύμα, με την έννοια της απομάκρυνσης από την αλήθεια και τον τρόπο της σωτηρίας που μάς δίνει ο Χριστός, βρισκόταν από την αρχή εντός των τειχών. Όπως χαρακτηριστικά αναφέρει ο απόστολος Παύλος στους χριστιανούς της Έφεσου, όταν πρόκειτο να αναχωρήσει από εκεί, «από ανάμεσά σας θά βγούν πρόσωπα που θά διδάσκουν πλάνες για να παρασύρουν τούς πιστούς με τό μέρος τους» (Πράξ. 20,30). Καί αν αναλογιστούμε, θά διαπιστώσουμε ότι δέν έχουν αλλάξει τά πράγματα είτε με τούς αίρετικούς είτε με εκείνους που κλείνουν την πόρτα της πίστης στους λιγότερο δυνατούς είτε με όσους κάνουν τίς πτώσεις τους κανόνα.

Ή ένταξη στό σώμα του Χριστού

Αυτό συμβαίνει διότι ο άνθρωπος δέν έμπιστεύεται την έμπειρία της Έκκλησίας, την αυθεντία του πατερικού λόγου, τή φώτιση των μεγάλων προσωπικοτήτων που χάραξαν υγιείς γραμμές στη ζωή της πίστης, αλλά μόνο τον έαυτό του και τίς δικές του αναζητήσεις. Κι ενώ τό κίνητρό του είναι υγιές, καθώς αναζητεί τό κάτι παραπάνω στην κατανόηση και στη βίωση του λόγου και της χριστιανικής έμπειρίας, δέν καταθέτει τήν ανα-

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Πράξ. κ' 16-18, 28-36)

Ὁ Παῦλος ἀποχαιρετᾶ τοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐφέσου

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖναις, ἔκρινεν ὁ Παῦλος παραπλεῦσαι τὴν Ἔφεσον, ὅπως μὴ γένηται αὐτῷ χρονοτριβῆσαι ἐν τῇ Ἀσίᾳ· ἔσπευδε γάρ, εἰ δυνατόν ἦν αὐτῷ, τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς γενέσθαι εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἀπὸ δὲ τῆς Μιλήτου πέμψας εἰς Ἔφεσον μετεκαλέσατο τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας. Ὡς δὲ παρεγένοντο πρὸς αὐτόν, εἶπεν αὐτοῖς· προσέχετε σὺν ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ ἐν ᾧ ὑμᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, ἣν περιποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος. Ἐγὼ γὰρ οἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἄφιξίν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου· καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν. Διὸ γρηγορεῖτε, μνημονεύοντες ὅτι τριετίαν νύκτα καὶ ἡμέραν οὐκ ἐπανόσμησα μετὰ δακρῶν νοσητῶν ἕνα ἕκαστον. Καὶ τὰ νῦν παρατίθεμαι ὑμᾶς, ἀδελφοί, τῷ Θεῷ καὶ τῷ λόγῳ τῆς χάριτος αὐτοῦ τῷ δυναμένῳ ἐποικοδομῆσαι καὶ δοῦναι ὑμῖν κληρονομίαν ἐν τοῖς ἡγιασμένοις πᾶσιν. Ἀργυρίου ἢ χρυσίου ἢ ἱματισμοῦ οὐδενὸς ἐπεθύμησα· αὐτοὶ γινώσκετε ὅτι ταῖς χρεῖαις μου καὶ τοῖς οὕσι μετ' ἐμοῦ ὑπηρέτησαν αἱ χεῖρες αὐταί. Πάντα ὑπέδειξα ὑμῖν ὅτι οὕτω κοπιῶντας δεῖ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενούντων, μνημονεύειν τε τῶν λόγων τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὅτι αὐτὸς εἶπε· μακάριόν ἐστι μᾶλλον δίδόναι ἢ λαμβάνειν. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, θεῖς τὰ γόνατα αὐτοῦ σὺν πᾶσιν αὐτοῖς προσήυξατο.

ζήτησή του στό σώμα τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά ἐπιδιώκει νά σύρει αὐτό τό σώμα πρὸς τή δική του λογική, τή δική του κατεύθυνση. Ἔτσι ὁ λόγος του, ἀπό λόγος ἀναζήτησης, γίνεται διεστραμμένος λόγος. Μπορεῖ νά φαίνεται ἐλκυστικός, γιατί καλύπτει καί ἀνησυχίες ἄλλων. Δέν εἶναι ὅμως αὐθεντικός.

Καμία ἀναζήτηση δέν μπορεῖ νά ἀποβεῖ ὑγίης ἂν δέν εἶναι ἐνταγμένη στό σώμα τοῦ Χριστοῦ, στή σπουδή τῆς Παράδοσης. Αὐτό ὅμως δέν σημαίνει στατικότητα στήν ἀναζήτηση οὔτε αἴσθημα αὐτάρκειας. Κάποιοι πιστεύουν ὅτι οἱ παλαιότεροι ἔχουν μιλήσει γιά ὅλα. Δέν εἶναι ὅμως ὑγιές νά μήν μπορούμε νά ἀξιοποιήσουμε τή σοφία, τή γνώση καί τήν ἐμπειρία τῶν παλαιότερων ὡς βάση καί νά προχωρήσουμε στόν ὅποιο διάλογο μέ τόν ἑαυτό μας, μέ τήν ἐποχή μας, μέ τόν κόσμον μας. Ὁ λόγος τῶν παλαιότερων εἶναι τό ὄριο, εἶναι τό σύνορον στό ὅποιο ἡ ἀναζήτησή μας μπορεῖ νά αἰσθάνεται ὅτι εἶναι ὑγίης.

Ἡ συγκατάβαση τοῦ Θεοῦ

Οἱ αἵρετικοί εἶναι συνήθως τελειομανεῖς. Ἐχοντας τή δίψα νά εἶναι οἱ ἐκλεκτοί, οἱ καθαροί, δέν μποροῦν νά ἀποδεχθοῦν πῶς ὁ Θεός συγκατα-

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Κατά τίς ἡμέρες ἐκεῖνες, ὁ Παῦλος ἔκρινε νά παρακάμψουμε τήν Ἐφεσο, γιά νά μήν καθυστερήσει στήν ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, ἀφοῦ ἔσπευδε, ἄν ἦταν δυνατό, τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς νά εἶναι στά Ἱεροσόλυμα. Ἀπό τή Μίλητο ἔστειλε καί προσκάλεσε ἀπό τήν Ἐφεσο τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας. Ὅταν ἦλθαν καί τόν συνάντησαν, τοὺς εἶπε: Προσέχετε λοιπόν τόν ἑαυτό σας καί ὄλο τό ποῖμνιο, στό ὁποῖο τό ἅγιο Πνεῦμα σᾶς τοποθέτησε ἐπισκόπους γιά νά ποιμάνετε τήν ἐκκλησία τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ, τήν ὁποία συγκρότησε γιά τόν ἑαυτό του μέ τό δικό του αἷμα. Γνωρίζω ὅμως καλά ὅτι μετά τήν ἀναχώρησή μου θά εἰσβάλουν σέ σᾶς ἄγριοι λύκοι πού δέν θά ἐνδιαφέρονται γιά τό ποῖμνιο. Καί ἀνάμεσα ἀπό σᾶς τοὺς ἴδιους θά ἐμφανισθοῦν ἄνδρες πού θά διαστρέφουν τήν ἀλήθεια γιά νά παρασύρουν τοὺς χριστιανούς μέ τό μέρος τους. Γι' αὐτό, ἀγρυπνεῖτε καί νά ἐνθυμεῖσθε ὅτι ἐπί τρία χρόνια δέν ἔπαισα νύκτα καί ἡμέρα νά νουθετῶ μέ δάκρυα τόν καθένα ἀπό σᾶς. Καί τώρα πλέον, ἀδελφοί, σᾶς ἀναθέτω στόν Θεό καί στό κήρυγμα τῆς χάριτός του, ὁ ὁποῖος μπορεῖ νά βελτιώσει τήν κατάρτισή σας καί νά σᾶς δώσει μερίδιο στήν κληρονομία πού δικαιοῦνται ὄλοι ὅσοι ἔχουν ἐπιτύχει τόν ἁγιασμό. Ποτέ δέν ἐπιθύμησα χρήματα ἢ χρυσό ἢ ρουχισμό. Σεῖς οἱ ἴδιοι γνωρίζετε ὅτι τίς ἀνάγκες μου καί τῶν συνοδῶν μου τίς ἱκανοποίησα μέ τά ἴδια μου τά χέρια. Μέ κάθε τρόπο σᾶς ἔδειξα ὅτι μέ τή σκληρή ἐργασία σας πρέπει νά φροντίζετε τοὺς ἀδυνάτους, καί νά ἐνθυμεῖσθε τά λόγια τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὁ ὁποῖος εἶπε: Εἶναι καλύτερο νά δίνεις παρά νά παίρνεις. Καί ὅταν εἶπε αὐτά, γονάτισε μαζί μέ ὄλους αὐτούς καί προσευχήθηκε.

(Ἀπό τή νέα ἔκδοση: Ἡ Καινή Διαθήκη, τό πρωτότυπο κείμενο μέ νεοελληνική ἀπόδοση τοῦ ὁμοτ. καθηγ. Χρ. Βούλγαρη, ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

βαίνει στήν ἀνθρώπινη ἀδυναμία, πῶς προσλαμβάνει τήν ἀνθρώπινη φύση καί τή συνενώνει μέ τή θεότητα, πῶς ὀδηγεῖται στό πάθος, τόν θάνατο, πῶς μέ τήν Ἀνάστασή του ἐπαναπρολαμβάνει τό ἀνθρώπινο σῶμα καί μέ τήν ἐνδοξό του Ἀνάληψη τό ἀνεβάζει στόν οὐρανό, σέ πλήρη κοινωνία μέ τόν Πατέρα. Ἀπό τήν ἄλλη, ὑπάρχουν καί ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι παραδίδονται στά πάθη τους καί θέλουν νά τά δικαιολογήσουν. Ἔτσι κρύβονται πίσω ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί καταργοῦν ὅρια καί κανόνες. Ἡ ἀγάπη φανερώνεται στή μετάνοια. Γίνεται οἰκονομία στήν ἀνάγκη τοῦ ἀνθρώπου νά ζήσει στίς δυσκολίες τοῦ κόσμου. Δέν γίνεται ὅμως δικαιολογία περαιτέρω ἁμαρτίας.

Αὐτό δέν σημαίνει ὅτι δικαιούμαστε νά ζητοῦμε ἕναν Θεό αὐστηρό στά παραπτώματα τῶν ἄλλων, ἕναν Θεό ὁ ὁποῖος θά εἶναι ἐπεικῆς μέ ὅσους τηροῦν τίς ἐντολές του καί θά τοὺς δίνει ξεχωριστή θέση σέ σχέση μέ ὅσους εἶναι φαινομενικά ἢ πραγματικά μακριά ἀπό ἐκεῖνον, ἐνῶ ὁ

13 Ιουνίου 2021: ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ΄ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

«Τῶν ἁγίων 318 θεοφόρων πατέρων τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου (325 μ.Χ.).»

Ἀκυλίνης μάρτυρος († 239).

Ἦχος: πλ. β΄ – Ἐωθινόν: Γ΄ – Ἀπόστολος: Πράξ. κ΄ 16-18, 28-36 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ιζ΄ 1-13.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 20 Ιουνίου, τῆς Πεντηκοστῆς.

Ἀπόστολος: Πράξ. β΄ 1-11 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ζ΄ 37-52, η΄ 12.

Θεός εἶναι γιά ὅλους. Ὁ Θεός δέν δικαιώνει ἐκείνους τούς αὐστηροῦς πού διαπνέονται ἀπό ἕνα πνεῦμα ὑπερηφάνειας γιά τά κατορθώματά τους, κυρίως ἀσκητικά, ἀλλά δέχεται τή μετάνοια ὄλων, συγκαταβαίνοντας καί σέ ὅσους μέ πραγματική ἀγωνία καί δίψα γιά σωτηρία καί ἄλλων δίνουν τά χαρίσματά τους, ὥστε τό μήνυμα τῆς ἀληθείας νά προσελκύσει τούς καλοπροαίρετους.

Πιστοί καί ὄχι ὁπαδοί

Οἱ αἰρετικοί ἄνθρωποι ἔχουν ἱεραποστολικό ζήλο, ὁ ὁποῖος μεταφράζεται μέ τήν ἀναζήτηση καί καλλιέργεια διαπροσωπικῶν σχέσεων. Νιώθουν τήν ἀνάγκη νά πείσουν. Τό ἴδιο καί ὅσοι, στήν προσπάθειά τους νά καινοτομήσουν καί νά ἐλκύσουν μέ τίς καινοτομίες τους κι ἄλλους, μένοντας πολλές φορές στό φαίνεσθαι, ἔχουν ὄρεξη καί ἐνθουσιασμό. Ὅμως ἡ παράδοσή μας δέν θέλει ὁπαδούς στήν Ἐκκλησία ἀλλά πιστούς στόν Χριστό. Ἐκκοσμίκευση τελικά εἶναι ἡ παράδοσή μας στήν ἀμαρτία, στήν ἄρνηση τῆς ἀλήθειας, στήν παραβίαση τοῦ λόγου τοῦ Εὐαγγελίου, στήν ἄρνησή μας νά ἀκολουθήσουμε τό πνεῦμα καί τό ἦθος τῶν Πατέρων. Ἐκκοσμίκευση εἶναι ἡ ἄρνησή μας νά θέσουμε τίς σκέψεις, τόν λόγο, τίς ἐμπνεύσεις μας στό κριτήριο τῆς Ἐκκλησίας καί ἡ ἐμπιστοσύνη στόν ἀριθμό ὄσων μᾶς ἀκολουθοῦν καί ὄχι στήν ταπεινότητα τῆς ὑπομονῆς καί τῆς ὑπακοῆς.

Ἄς προβληματιστοῦμε λοιπόν καί ἄς ἀναζητήσουμε στή ζωή καί τή διδασχά τῶν Πατέρων μας τά πρότυπα ἐκεῖνα, τά ὁποῖα θά μᾶς βοηθήσουν νά ζήσουμε πύο γνήσια τή ζωή τῆς Ἐκκλησίας καί νά μήν παρασυρθοῦμε ἀπό ἀνθρώπους πού μέ τή διαστροφή τοῦ λόγου τους θά βροῦνε τήν ἀδυναμία μας καί θά μᾶς ἀποτραβήξουν ἀπό τήν ἀλήθεια.

π. Θ. Μ.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Ἀθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὄλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
